

Sygn. akt: VIII W 141/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Marcinkiewicz

Protokolant stażysta Ewa Barańczyk

w obecności oskarżyciela - ---

po rozpoznaniu dnia 20 maja 2022 roku, 8 lipca 2022 roku, 16 listopada 2022 roku, 18 stycznia 2023 roku

sprawy:

M. W. c. W. i R. z domu B. ur. (...) w T.

obwinionej o to, że:

W okresie od 26 września 2020 r. godz. 14:00 do dnia 27 września 2020 r. godz. 11:00 w T. na ul. (...) z suszarni dokonała kradzieży butów narciarskich S., łyżworolek D. K. oraz łyżew figurowych. Czynem tym spowodowała stratę w kwocie 500 zł na szkodę J. Ż.,

tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw

ORZEKA:

I. uznaje M. W. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym ustaleniem, że dokonała kradzieży butów narciarskich S. o wartości 156 zł, łyżworolek D. K. o wartości 69 zł oraz łyżew figurowych o wartości 69 zł i czynem spowodowała szkodę o łącznej wartości 294 zł tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza jej karę 200 (dwustu) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązuje obwinioną do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 294 zł (dwieście dziewięćdziesiąt cztery złote) na rzecz J. Ż.;

III. zwalnia obwinioną od opłaty sądowej i obciąża ją częściowo wydatkami postępowania tj. kwotą 700 (siedmiuset) złotych a w pozostałym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIIIW 141/21

UZASADNIENIE

W budynku mieszkalnym przy ul. (...) znajduje się suszarnia. Klucze do niej mają i korzystają z niej jedynie J. Ż., M. W. i S. S. (2).

(dowód:

-zeznania J. Ż. k. 61

- zeznania S. S. (2) k. 93)

Między M. W. a J. Ż. jest konflikt sąsiedzki, który dotyczy m.in. sposobu korzystania z suszarni. M. W. wielokrotnie wystawiała przedmioty należące do J. Ż. przechowywane przez niego w suszarni i kładła je pod jego piwnicą. Wtedy J. Ż. wkładał swoje rzeczy ponownie do suszarni.

(dowód:

Wyjaśnienia M. W. k. 102v)

W dniu 26.09. 2020 r. J. Ż. był w suszarni i wszystkie jego rzeczy były na miejscu. Kiedy w dniu 27.09. 2020 r. udał się ponownie do suszarni, nie było w niej reklamówek z zawartością dziecięcych butów narciarskich marki S., łyżworolek D. K. i łyżew figurowych. O tym fakcie J. Ż. zawiadomił Policję. Policjanci udali się m.in. do M. W., ta oświadczyła im, że ma konflikt sąsiedzki z J. Ż., wielokrotnie prosiła go o zabranie należących do niego rzeczy i myśląc, że są to niepotrzebne sąsiadowi rzeczy wyrzuciła je na śmietnik.

(dowód:

- zeznania J. Ż. k. 61

- notatka k. 1)

Utracone przez J. Ż. buty narciarskie S. przedstawiały wartość 156 zł, łyżworolki D. K. 69 zł a łyżwy figurowe 69 zł.

(dowód:

- opinia k. 80-90

- dokumentacja fotograficzna k. 27-29, 58-60)

Obwiniona w toku postępowania wyjaśniającego wyjaśniła, że nie przyznaje się do winy. Zauważyła, że sąsiad wynosił z suszarni swoje rzeczy w workach. Widziała co w nich jest i wiedziała, że nie ma tam nic cennego a tylko rzeczy zbędne i niechciane (k. 11). Na rozprawie w dniu 18.01. 2023 r. obwiniona twierdziła, że rzeczy były niechciane. Następnie wyjaśniła, że wystawiła przedmioty J. Ż. pod piwnicę, a J. Ż. włożył je z powrotem do suszarni (k.102v).

Pokrzywdzony J. Ż. zeznał, że policjanci poinformowali go o tym, że obwiniona się przyznała do tego, że wyrzuciła jego rzeczy na śmietnik. Pokrzywdzony twierdził, że było wiadomo czyje są te rzeczy, ponieważ jego przedmioty leżały tam od poprzedniego sezonu i sąsiedzi mieli swoje rzeczy rozdzielone i leżały one pod różnymi ścianami suszarni. Świadek S. S. (2) potwierdził, że było tylko trzech użytkowników suszarni. Przedmioty sąsiadów były rozdzielone. Przesłuchani w tej sprawie policjanci R. J. i P. Z. nie pamiętali już interwencji. Potwierdzili okoliczności odnotowane w notatce (k.1), z której wynikało, że M. W. informował ich, że zabrała rzeczy J. Ż. i wyrzuciła je na śmietnik. Świadek M. N. nie miał wiedzy na temat okoliczności sprawy.

Wycena szacunkowa utraconych przez J. Ż. przedmiotów została wykonana przez wykwalifikowanego rzeczoznawcę i nie była przez strony kwestionowana.

Obwiniona przyznała, że zabrała rzeczy należące do J. Ż. i wyrzuciła je na śmietnik. Ta okoliczność nie była sporna i co do tego Sąd dał wiarę obwinionej. Sąd nie dał wiary obwinionej co do tego, że rzeczy, które zabrała były niczyje lub niechciane i jak miało wynikać z tego faktu nie wiedziała do kogo należą. W istocie już same wyjaśnienia obwinionej przeczyły temu, że nie wiedziała, iż wyrzucone przez nią przedmioty należały do J. Ż.. Na rozprawie w dniu 18.01. 2023 r. obwiniona wyjaśniała, że wystawiała rzeczy J. Ż. pod jego piwnicę a ten wkładał je z powrotem do suszarni. Już tylko z tego wynikało, że obwiniona doskonale zdawała sobie sprawę z tego do kogo należy sprzęt sportowy, który wyrzucała na śmietnik. Także z zeznań J. Ż. i S. S. (2) wynikało, że z suszarni korzystały tylko trzy rodziny, rzeczy były rozdzielone i było wiadomo co do kogo należy. Dlatego Sąd bez żadnej wątpliwości ustalił, że M. W. zabrała z suszarni

dziecięcy sprzęt sportowy należący do J. Ż. i działając z pełną świadomością tego, że zabiera jego mienie wyrzuciła je następnie na śmietnik.

W myśl art. 119 § 1 kw kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 500 złotych, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Istotą wykroczenia kradzieży jest zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Zabór to faktyczne wyjęcie rzeczy spod władztwa właściciela. Celem przywłaszczenia jest zamiar wykonywania wobec rzeczy uprawnień właściciela i postąpienie z nią jak właściciel. W niniejszej sprawie nie budził wątpliwości fakt dokonania przez M. W. zaboru mienia należącego do J. Ż.. Obwiniona wynosząc rzeczy z suszarni i wyrzucając na śmietnik pozbawiła J. Ż. władztwa nad jego mieniem. Obwiniona postąpiła z mieniem J. Ż. jak właściciel i wykonała podstawowe prawo właściciela do pozbycia się rzeczy, co miało w tym przypadku postać wyrzucenia przedmiotów na śmietnik. Zostały wypełnione w ten sposób wszystkie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Sąd wymierzył obwinionej karę 200 zł grzywny, uznając, że kara ta jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia obwinionej. Mimo braku okoliczności łagodzących, Sąd stwierdził, że orzeczenie kary surowszego rodzaju byłoby wobec obwinionej zbyt surową represją. Ponieważ pokrzywdzony poniósł wymierną szkodę, która nie została do tej pory naprawiona, sprawiedliwość wymagała, by uczyniła to obwiniona.

Z uwagi na stosunkowo niskie dochody obwinionej, Sąd zwolnił ją od opłaty i obciążył ją mniejszą częścią wydatków postępowania, na które składały się głównie koszty opinii rzeczoznawcy, którą Sąd zlecił na wniosek obrońcy.